

A szakmai bemutató a Vadászház melletti réten hangulatos uzsonnával záródott, az egész ünnepséget pedig a városi kultúrházban tartott nagyszabású bál rekesztette be. A résztvevők hangulatát azonban legjobban az első nap estéjén tartott baráti találkozó fejezte ki. Hajnalig volt hangos az egyetem környékén a soproni éjszaka, bizonyítva, hogy a közönségnek is van mondanivalója — unisono, kórusban...

DR. PAPÓCSI LÁSZLÓ:

MEGNYITÓ BESZÉD A KÖZPONTI ERDÉSZETI, FAIPARI ÉS GEODÉZIAI MÚZEUM AVATÁSÁN

Nagy ünnep ez a mai számunkra, akik azért gyűltünk ebben a korai órában össze e szép ódon falak között, hogy az erdészet és a hozzá kapcsolódó szakok múzeumát, annak első helyiségeit izgatott türelmetlenséggel megtekintsük, nagy büszkeséggel megnyissuk és átadjuk a nagyközönségnek.

A gyarapodás öröme emberi tulajdonság. Mai örömünk megsokszorozott, mert ma itt olyan közgyarapodást ünneplünk, amely szakjaink életében, művelődéstörténelmünkben is jeles dátum, sőt megkockáztatom a kifejezést; szakjaink életében kulturális mérőföldkő is. Különösen, ha számba vesszük azokat a körülményeket, kudarcokat, buktatókat, amelyek ennek a múzeumnak létrejöttét mind a mai napig lehetetlenné tették. Jól szemlélteti az előkészítő, múzeum-alkotó munka méreteit az egyetem múzeumi bizottságának tartalmas és részletes jelentése, amelyben leírásra került a múzeum létrejöttének történelmsora, a gondolat keletkezésétől a mai megnyitásig.

Nagy érdeklődéssel olvastam a szakágazati gyűjtemény sorsáról a történelmi visszatekintésben. Büszke lehet a soproni egyetem arra, hogy itt soha nem szűnt meg a gondolat az erdészeti-faipari-geodéziai múzeumi anyag közkincs-csésé tételére. Számos elképzelés maradt azonban megvalósítás nélkül. Valóságos az a megállapítás, hogy ma már az is „muzeális irattári anyag”, amely azokat a részleteket tárja fel, amely a gyűjtemény valamilyen feltámasztására irányuló törekvések írásos emléke!

A 175. születésnapját ünneplő egyetemünk az elsők között volt azzal a gondolattal és munkával, amelyben szükségesnek ítélte a közvetlen tudomány- és szakmatörténeti, a felsőoktatás-történeti anyagnak, a személyekhez, intézményekhez fűződő másodlagos forrásértékű és általános muzeális értékű emléksanyagoknak feltérképezését és osztályozását. Ez a precíz, gondos munka nem volt látványos, de nélkül ma nem állhatnánk itt a megnyitás perceiben. Ennek a rendkívül időigényes, türelmet, lelket igénylő munkafolyamatnak köszönhetjük az érdeklődés felfokozását is e múzeumügy iránt. A megnyitás perceiben újra megállapíthatjuk — amit minden hivatalos és szakmai fórum is elfogadott már —, hogy az itt összegyűjtött, megőrzött, kiegészített és továbbfejlesztett muzeális értékű anyag nagyobb része egyedülálló értékkel bír, éppen az intézmény jellegénél fogva, hiszen ez az egyetlen hazai erdészeti-faipari-geodéziai egyetemi gyűjteményi anyag. Ebben a gyűjteményben — amelynek most csak kis része kerül a nagy nyilvánosság elé —, egykori oktatási eszközök, műszerek, készülékek, azaz szakmai tárgyú, szakjellegű anyagok, a felsőoktatás történetével kapcsolatos, személyekhez, évfordulókhöz, eseményekhez kapcsolódó különleges értékű emléksanyagok és jelentős mennyiségű

más anyagok vannak. Külön témakör lenne, ha azt az iratanyagot részletesebben is méltatnánk, amely szerves kiegészítője a tárgyi emlékeknek.

A múzeum azonban nem lehet csupán használt, vagy elhasznált cikkek bemutatója. Nem is antikvárium, hanem tudományos intézmény, amely szigorú tudományos keretek között él, fejlődik, működik.

Már egymagában ebből is fakad, hogy egy múzeum létrehozása, alapítása a legnehezebb és legkörültekintőbb feladatok közé tartozik.

A múzeum a múzsák templomát, a tudományoknak és a művészeteknek szentelt helyét jelenti. Ami itt most a mai nappal folytatódik, a megnyitás után, az azt is célozza, hogy ez az épület folyamatosan és fokozatosan teljes egészében az erdészet-faipar-geodézia és a vele együttértelmezett szakok, mai szóhasználatú és értelmű szentelt helye legyen. Ez alatt azt is értjük, hogy váljék ez az épület olyan tudományos műhellyé, ahol a szakok tudósai zavartalanul élhessenek tudós kutatásaiknak, de nem öncélúan, hanem a szakközön-ség és a látogatók nagy táborának szolgálatára, a tudományos nevelésre, ismeretek terjesztésére, az izlés formálására.

Amikor most majd végigmennék a kiállítási termeken, gondoljanak arra, hogy milyen erőfeszítések vannak e mögött a múzeum mögött, és mindennek-előtt gondoljanak azokra, akiknek mindez köszönhető. A rendezők minden-esetre rögzítették a munkák részleteit és a nagyon ügyesen elhelyezett fényképekkel is bemutatják ezt. Ezekben a helyiségekben csak az elvégzett munkának egy része látható. Mi ezt jól tudjuk, érzékeljük, mint ahogy ismerjük mindazoknak erőfeszítéseit, akik elősegítették e múzeumnak létrehozását. Szí-vem szeretném most részletesen beszélnék a teremtő munka minden részletéről, fel szeretnék sorolni szerveket, egyesületeket, társintézményeket és nem utolsó-sorban személyeket, akik segítettek a múzeum létrejöttét, akik a szó szoros értelmében éjt nappallá téve, ünnepet és szabad hétvégeket nem ismerve dolgoztak nagy ügybuzgalommal, lelkesen. Kérem, értsék meg, hogy most ezt mégsem tehetem meg az idő rövidege és a következő ünnepi programunk kö-zelsége miatt sem. Szeretném azonban hálánkat és köszönetünket kifejezni az alkotóknak. Nem kétséges — meggyőződéssel mondom —, hogy a magyar erd-ógazdaság és művelődésügy történetébe ez a nap be fog kerülni és az utókor hálásan fog emlékezni az alapítókra, az alkotókra.

Engedjék meg, hogy a költő szép szavaival nyissam meg hazánk legújabb múzeumát, a Központi Erdészeti-Faipari-Geodéziai Múzeumot, tisztelegve egy-ben az erdészeti kultúra ápolójának, fenntartójának, a legmagyarabb magyar városnak: „Sopron!... Hány század, évezred, hány fajta emelt a magasba új-ra meg újra a romokból!? Mit rejt még az avar, mely kincseket őrzött meg, hogy a békésen nevelődő város szebb legyen, ősei műveit is megújítva?”

(Keresztúry Dezső: Sopron ünnepére)

Ezen gondolatok jegyében hazánk új Erdészeti, Faipari és Geodéziai Múzeu-mát tisztelettel megnyitom.

A lakóház körüli erdő csökkenti az energiafogyasztást — számol be az Észak-amerikai Erdészeti Egyesület lapja, a *Journal of Forestry* 1983 februári számában megjelent írás. A fák árnyékoló hatása következtében ugyanis nyáron az épület légkondicionálásához felhasznált hűtési energiát 65%-kal kisebbnek találták lombos erdőben, mint nyílt területen. A téli fűtési energiaigény pedig a fák hideg levegőáramlást fékező hatása miatt 8%-kal volt kisebb, mintha szabadban állt volna az épület.

(Ref.: dr. Szodfridt I.)